

คำสั่งศาลปกครองที่น่าสนใจ

คำสั่งศาลปกครองนี้ บรรณาธิการได้รวบรวมจากระบบสืบค้นคำพิพากษา คำสั่งของศาลปกครองสูงสุด ในวารสารนี้ได้นำเสนอคำสั่งศาลปกครอง 2 เรื่อง ซึ่งบรรณาธิการคาดว่าจะประโยชน์ไม่เฉพาะแต่ผู้ที่เกี่ยวข้องกับวงการยุติธรรม แต่ยังเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้บริหารองค์กรทางการแพทย์และสาธารณสุขต่างๆ ที่ประสงค์จะใช้คำสั่งศาลหรือกฎหมายเหล่านี้

1. คำสั่งที่ คส.5 /2559

เรื่องคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่ง โดยมีขอบด้วยกฎหมายและละเลยต่อหน้าที่ ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ

ย่อคำสั่ง

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ได้ทำฟาร์มเลี้ยงสุกรขนาดใหญ่ ใกล้บ้านพักอาศัย ของผู้ฟ้องทั้ง 11 และคนในชุมชน ทำให้มีกลิ่นเหม็นรุนแรงจากมูลสุกร ผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 และคนในชุมชน ได้รับความเดือดร้อนจากกลิ่นมูลสุกรดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบเอ็ดและชาวบ้านได้ร้องเรียน ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ว่าการเลี้ยงสุกรยังไม่ขออนุญาตเลี้ยงตามขั้นตอนที่ต้อง ขัดต่อคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุขฉบับที่ 3 / 2549 กล่าวคือ สถานที่ตั้งของฟาร์มสุกรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 อยู่ห่างจากบ้านของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ประมาณ 300 เมตร และอยู่ห่างจากบ้านของผู้ฟ้องคดีที่ 2 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 11 ประมาณ 350 เมตร บ้านเรือนดังกล่าวอยู่ทางทิศตะวันออกของฟาร์มเลี้ยงสุกร อันเป็นทิศทางที่ลมจะพัดผ่าน ผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 จะได้รับกลิ่นของมูลสุกรตั้งแต่ช่วงเวลาเที่ยงคืนถึง 7 โมงเช้า หากศาลมีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวตามคำขอ จะทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 ได้รับความเดือดร้อนเสียหายคือมีปัญหาด้านสุขภาพ ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติอื่นที่เกี่ยวข้องออกคำสั่งหรือดำเนินการเพื่อบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 ที่เกิดจากการดำเนินกิจการฟาร์มเลี้ยงสุกรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 เป็นการชั่วคราว

ประเด็นวินิจฉัย

คำร้องอุทธรณ์คำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครองเพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราว

ข้อเท็จจริงและการวินิจฉัย

ศาลปกครองชั้นต้น พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้ง 11 ได้รับความเดือดร้อนรำคาญจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ทำฟาร์มเลี้ยงสุกรขนาดใหญ่ใกล้บ้านพักอาศัยทำให้เกิดมูลสุกรซึ่งส่ง

กลิ่นเหม็นรุนแรง ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 และคนในชุมชนได้รับความเดือดร้อนจากกลิ่นสุกรดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบเอ็ดและคนในชุมชนได้ร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 อ้างว่าไม่มีกฎหมายให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ในการจัดการกับปัญหาดังกล่าว และการเลี้ยงสุกรยังไม่ขออนุญาตตามขั้นตอนที่ถูกต้อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ทำได้เพียงขอให้เจ้าของฟาร์มไปขออนุญาตเลี้ยงสุกรแล้วจะทำการปรับย้อนหลังเท่านั้น ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 กลับออกใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ตามใบอนุญาตเลขที่ 24/2558 ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 เมื่อวันที่ 18 มีนาคม 2558 ผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 เห็นว่าการออกใบอนุญาตเลี้ยงสุกร ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ดังกล่าว ขัดต่อคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุขฉบับที่ 3/2559 ลงวันที่ 5 กรกฎาคม 2549 จึงนำมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้เพิกถอนใบอนุญาตและมีคำขอ กำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครองชั่วคราวก่อนการพิพากษานั้น

เมื่อข้อเท็จจริงที่ปรากฏจากคำฟ้องและคำขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้อง รวมทั้งได้รับฟังข้อเท็จจริงจากการไต่สวนผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 และผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามรับฟังได้ว่าคดีนี้มีเหตุและมีเหตุผลเพียงพอ ที่จะนำมาตรการหรือวิธีการคุ้มครองเพิ่มชั่วคราวก่อนการพิพากษาคดีมาใช้ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 ยังได้รับความเดือดร้อนรำคาญจากกลิ่นเหม็นจากการประกอบกิจการฟาร์มเลี้ยงสุกรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 แม้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 จะอ้างว่า ได้ดำเนินการแก้ไขปัญหารื้อกลิ่นจากมูลสุกรมาโดยตลอดจนปัจจุบัน ปัญหาดังกล่าวได้ลดลงไปมากแล้วกับทั้งได้ทำการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนบริเวณข้างเคียงฟาร์มสุกรโดยประชาชนส่วนใหญ่จำนวน 132 คน เห็นด้วยที่จะให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ดำเนินการประกอบกิจการฟาร์มเลี้ยงสุกรต่อไป ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามได้เสนอมาตรการป้องกันกลิ่นมูลสุกรเพิ่มเติมต่อศาลตามคำชี้แจงฉบับลงวันที่ 3 กรกฎาคม 2558 ก็ตาม แต่เมื่อปัจจุบันฟาร์มเลี้ยงสุกรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 มีสุกรเป็นจำนวนมากถึง 2,600 ตัว ย่อมส่งกลิ่นเหม็นสร้างความเดือดร้อนรำคาญให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 อยู่ ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 มีปัญหาด้านสุขภาพ เวลาหายใจจะแสบคอ แสบจมูก เวียนศีรษะรับประทานอาหารไม่ได้ สุขภาพจิตเสีย และบางรายเป็นโรคมะเร็ง ดังนั้น ความเดือดร้อนรำคาญตามที่กล่าวมาจากการดำเนินการกิจการฟาร์มเลี้ยงสุกรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 และหากปล่อยให้มีการดำเนินฟาร์มเลี้ยงสุกรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 โดยไม่มีมาตรการป้องกันกลิ่นเหม็นจากมูลสุกรเช่นนี้ต่อไป ความเดือดร้อนรำคาญจากกลิ่นเหม็น จากการดำเนินกิจการฟาร์มเลี้ยงสุกรดังกล่าวก็ยังมีอยู่ จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 ยังคงได้รับความเดือดร้อนจากการดำเนินกิจการดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องออกคำสั่ง หรือดำเนินการเพื่อมิให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 ที่เกิดจากการดำเนินกิจการฟาร์มเลี้ยงสุกรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 เป็นการชั่วคราว จนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นอย่างอื่นหรือจนกว่าคดีจะถึงที่สุด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ยื่นคำอุทธรณ์ คำสั่งศาลปกครองชั้นต้น ที่กำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครอง เพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิพากษาความว่า สถานที่ตั้งฟาร์มเลี้ยงสุกรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 อยู่ห่างจากชุมชนพอสมควร บริเวณโดยรอบของฟาร์มเลี้ยงสุกรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 มีลักษณะเป็นสวนยางพารา มีบ้านเรือนของประชาชนอยู่กระจัดกระจายไม่ได้มีรูปแบบเป็นชุมชนที่หนาแน่นตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ประกอบหลักเกณฑ์ในการควบคุมการประกอบกิจการเลี้ยงสุกรตามคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุขฉบับที่ 3/2559 ระบุว่า การประกอบกิจการเลี้ยงสุกรเกินกว่า 500 ตัว ควรมีระยะห่างจากชุมชน ศาสนสถาน โบราณสถาน สถาบันการศึกษา โรงพยาบาล หรือสถานที่อื่นๆ ตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกำหนด ในระยะที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพ และไม่ก่อเหตุรำคาญต่อชุมชน โดยมีระยะห่างจากสถานที่ดังกล่าวไม่น้อยกว่า 1,000 เมตร ฟาร์มเลี้ยงสุกรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 อยู่ห่างจากศาสนสถาน โบราณสถาน สถาบันการศึกษา โรงพยาบาลถึงประมาณ 2,059 เมตร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 มิได้ละเลยไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ประกอบคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุขฉบับที่ 3/2559 รายละเอียดปรากฏตามแผนที่ภาพถ่ายทางดาวเทียม เอกสารท้ายคำร้องในการออกใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามใบอนุญาตเลขที่ 24/2558 ก่อนที่จะได้มีการออกใบอนุญาตดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ได้มีการเลี้ยงสุกรอยู่ก่อนแล้วเมื่อประมาณปี พ.ศ. 2557 ซึ่งในช่วงปี พ.ศ. 2557 ได้มีเหตุร้องเรียนจากประชาชนว่า มีกลิ่นเหม็น จากมูลสุกรจากฟาร์มเลี้ยงสุกรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ได้ส่งเจ้าหน้าที่ลงไปตรวจสอบได้ปรึกษากับผู้ใหญ่บ้านหมู่ 7 ตำบลชุมแสง อำเภोजันทร์ จังหวัดระยอง ถึงปัญหาที่เกิดขึ้นและได้มีการจัดการประชุมผู้เดือดร้อนจากฟาร์มสุกรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ซึ่งในที่ประชุมมีมติให้จัดตั้งคณะกรรมการตรวจสอบเรื่องกลิ่นเหม็นของมูลสุกร และที่ประชุมได้แจ้งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ว่า ถ้าแก้ไขปัญหาร่องกลิ่นเหม็นของสุกรไม่ได้ จะให้เวลาเลี้ยงสุกรต่อไปจนถึงจับสุกรขายในเดือนมกราคม 2557 ซึ่งในการประชุมวันที่ 15 กันยายน 2557 ผู้ฟ้องคดีเกือบทั้งหมดก็ได้เข้าร่วมประชุมด้วย และยังได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการตรวจสอบเรื่องกลิ่นเหม็นของมูลสุกรด้วย หลังจากที่ถูกฟ้องคดีที่ 3 จับสุกรขายแล้วได้ทำการปรับปรุงฟาร์มสุกรใหม่ โดยปรับปรุงโรงเรือนด้วยการทพรางระบายน้ำภายในโรงเรือน เพื่อให้ระบายได้สะดวก ไม่ซังภายในโรงเรือนสุกรและได้นำผ้าใบมาคลุมบ่อบำบัดน้ำเสียให้ถูกต้องตามแบบแปลน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 มิได้ละเลย ไม่ควบคุมดูแลการประกอบกิจการที่มีผลกระทบต่อประชาชน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ได้ทำการควบคุมดูแลและรับฟังความคิดเห็นประชาชนตามอำนาจหน้าที่ที่กฎหมายบัญญัติไว้เมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2558 ผู้ถูกฟ้องคดี ที่ 3 ได้ยื่นคำร้องขอประกอบกิจการอันเป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทการเลี้ยงสุกรต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 รับไว้พิจารณาและได้ให้เจ้าหน้าที่ทำการตรวจสอบเอกสารหลักฐานประกอบการยื่นคำร้องขอประกอบกิจการอันเป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทการเลี้ยงสุกร ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ว่าครบถ้วนหรือไม่ รวมทั้งได้ให้เจ้าหน้าที่ลง

ตรวจพื้นที่ ตรวจสอบปัญหาเรื่องกลิ่นมูลสุกรเป็นระยะ สอบถามประชาชนในพื้นที่ถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการเลี้ยงสุกรว่ามีกลิ่นเหม็นของมูลสุกรหรือไม่ พบว่าประชาชนในพื้นที่ที่ไม่มีภาระเรื่องเกี่ยวกับกลิ่นเหม็นของมูลสุกรอีก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 จึงได้ออกใบอนุญาตให้ประกอบกิจการที่เป็นอันตรายแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ตามใบอนุญาตเลขที่ 24/2558 ลงวันที่ 18 มีนาคม 2558 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ไม่ได้ปล่อยปละละเลยหรือกระทำการขัดต่อคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุขฉบับที่ 3/2549 หรือกระทำตามอำเภอใจ แต่การที่พิจารณาออกใบอนุญาตให้ไปนั้น เป็นไปตามหลักข้อเท็จจริงตามขั้นตอน และตามหลักกฎหมายทุกประการ การที่ผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 มีปัญหาด้านสุขภาพที่หายใจแสบคอ แสบจมูก เวียนศีรษะ รับประทานอาหารไม่ได้ สุขภาพจิตเสีย นั้น อาการดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 ยังไม่มีผลการตรวจสุขภาพของนายแพทย์ผู้มีใบประกอบโรคศิลป์มาประกอบการยืนยันฟ้อง จึงไม่สามารถสรุปได้ชัดว่า อาการดังกล่าวเกิดจากกลิ่นเหม็นของสุกร เพราะมีการปรับปรุงฟาร์มเลี้ยงสุกรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ก็จะทำให้กลิ่นเหม็นของสุกรลดน้อยลงมาก จึงเป็นการกล่าวอ้างอย่างลอยๆ

ขอให้ศาลปกครองสูงสุด มีคำสั่งยกคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น ให้คุ้มครองชั่วคราวก่อนการพิพากษา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งศาลปกครองชั้นต้นที่กำหนดมาตรการหรือวิธีคุ้มครองเพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราว ก่อนการพิพากษาความว่า ที่ตั้งฟาร์มสุกรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 อยู่ห่างจากชุมชนพอสมควร ที่พักอาศัยโดยรอบของบริเวณฟาร์มสุกรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 มีลักษณะเป็นสวนยางพารา มีบ้านเรือนของประชาชนอยู่กระจัดกระจาย มิได้เป็นชุมชนหนาแน่น ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ประกอบคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุขฉบับที่ 3/2549 ลงวันที่ 5 กรกฎาคม 2549 ระบุว่า การประกอบการเลี้ยงสุกรเกินกว่า 500 ตัว ควรมีระยะห่างจากชุมชน ศาสนสถาน โบราณสถาน สถาบันการศึกษา โรงพยาบาล สถานที่อื่นๆ ตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกำหนด ในระยะที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพและไม่ก่อเหตุรำคาญต่อชุมชนโดยมีระยะห่างจากสถานที่ดังกล่าวไม่น้อยกว่า 1,000 เมตร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ได้มีการเลี้ยงสุกรก่อนจะมีการออกใบอนุญาตในช่วงปี พ.ศ. 2557 ได้มีประชาชนร้องเรียนว่ามีกลิ่นเหม็นจากมูลสุกรผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ได้ส่งเจ้าหน้าที่ไปตรวจสอบและได้ปรึกษากับผู้ใหญ่บ้านหมู่ 7 ตำบลชุมแสง อำเภอวังจันทร์ จังหวัดระยองได้มีการจัดประชุมผู้เดือดร้อน ที่ประชุมมีมติให้จัดตั้งคณะกรรมการตรวจสอบเรื่องกลิ่นเหม็นของมูลสุกร ซึ่งในการประชุมในวันที่ 15 กันยายน 2557 ผู้ฟ้องคดีเกือบทั้งหมดก็ได้เข้าร่วมประชุมและยังได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการตรวจสอบเรื่องกลิ่นเหม็นของมูลสุกรด้วย เมื่อได้มีการประชุมและได้มีมติที่ประชุมแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ก็รีบดำเนินการแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยทำการคลุมผ้าใบบริเวณบ่อมูลสุกร ทำให้กลิ่นสุกรลดน้อยลงมาก เหลือเพียงกลิ่นที่พัดลมดูดออกมาจากโรงเรือนเลี้ยงสุกร ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ใช้จุลินทรีย์เคมีมาช่วยย่อยสลายมูลสุกร แต่เนื่องจากจุลินทรีย์เคมีมีราคาสูง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 จะไม่สามารถรับภาระค่าใช้จ่ายได้ตลอด จึงได้เปลี่ยนมาใช้หมักชีวภาพแทน ซึ่งก็จำกัดกลิ่น

ของมูลสุกรได้ผลเป็นอย่างดี นอกจากนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ก็ได้ให้บุตรชายไปทำการอบรมหลักสุตร ผู้ประกอบการมาตรฐานฟาร์มเลี้ยงสุกรที่กรมปศุสัตว์ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จนผ่านการฝึกอบรมหลักสุตร ซึ่งบุตรชายก็ได้รับคำแนะนำจากกรมปศุสัตว์ให้ดำเนินการทำกำแพงดักลมเพื่อลดกลิ่นมูลสุกรที่พัดลมได้พัดออกไป โดยใช้แผ่นพลาสติกพรางแสง เปลือกมะพร้าวแห้งปิดกั้นลม บริเวณหลังพัดลมติดตั้งปั้มน้ำและหัวฉีดสเปรย์น้ำไปยังเปลือกมะพร้าวแห้ง เพื่อดูดซับมูลสุกรให้กระจายออกไป ได้น้อยลงมากที่สุด ประมาณเดือนธันวาคม 2557 คณะกรรมการหมู่บ้านได้เข้ามาตรวจสอบครั้งที่ 2 ก็ได้ให้ความเห็นว่า กลิ่นเหม็นของมูลสุกรลดน้อยลงแล้ว เมื่อครบกำหนดจับสุกรชุดแรกออกไปขายจนหมดจากโรงเรือนแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ได้ปรับปรุงแก้ไขส้วมน้ำ ในโรงเรือนเลี้ยงสุกรให้ลาดเอียงมากขึ้น เพื่อสะดวกต่อการทำความสะอาดมูลสุกรที่ตกค้างและทำการย้ายจุดต้อนน้ำสุกรไปไว้ในรางส้วมน้ำ เพื่อให้พื้นโรงเรือนไม่ชื้นแฉะ ในครั้งนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ได้แจ้งคณะกรรมการหมู่บ้านให้เข้ามาตรวจสอบ การแก้ไขกลิ่นเหม็นสุกร ผลปรากฏว่า คณะกรรมการลงความเห็นว่า ไม่มีกลิ่นเหม็นสุกรแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 จึงได้เร่งดำเนินการยื่นคำร้องขอประกอบกิจการอันเป็นอันตรายต่อสุขภาพต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ในวันที่ 9 มีนาคม 2558 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ได้รับคำร้องไว้พิจารณาและเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ได้ทำการลงตรวจพื้นที่ พร้อมกับคณะกรรมการของหมู่บ้านทุกฝ่ายก็ได้ความเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ได้ปรับปรุงแก้ไขโรงเรือนเลี้ยงสุกร แก้ไขระบบควบคุมกลิ่นจากมูลสุกรตามที่ได้ตกลงไว้ในที่ประชุมเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 จึงได้ออกใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ในวันที่ 18 มีนาคม 2558 หาใช่เป็นการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 กระทำการปล่อยปละละเลย หรือกระทำการขัดกับคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุขฉบับที่ 3/2559 ลงวันที่ 5 กรกฎาคม 2549 การที่ผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 อ้างว่ามีกลิ่น มีปัญหาด้านสุขภาพที่หายใจแสบคอ แสบจมูก เวียนศีรษะ รับประทานอาหารไม่ได้ สุขภาพจิตเสียนั้น อาการดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 ยังไม่มีผลการตรวจสุขภาพของแพทย์ผู้มีใบประกอบโรคศิลป์ จึงไม่สามารถสรุปให้แน่ชัดว่า อาการดังกล่าวเกิดจากกลิ่นเหม็นของมูลสุกรเป็นการกล่าวอ้างขึ้นมอลอยลอยของผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 โดยยังไม่มีหลักฐานเกี่ยวกับการตรวจสุขภาพมาประกอบ ปัจจุบัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ก็ไม่ได้นิ่งนอนใจแต่อย่างใด ยังดำเนินการแก้ไขกลิ่นรบกวนจากมูลสุกรอย่างต่อเนื่อง ซึ่งในปัจจุบันบริเวณกำแพงดักลมผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ได้เปลี่ยนมาใช้เยื่อกระดาษซับน้ำ ซึ่งได้มาตรฐานกว่า มาเป็นตัวซับกลิ่นมูลสุกร จึงทำให้กลิ่นเหม็นลดน้อยลงจนแทบไม่มีเหลือเลยก็ว่าได้ ได้ดำเนินการปลูกต้นไม้โดยรอบบริเวณฟาร์มเลี้ยงสุกร และบริเวณหลัง พัดลมระบายอากาศหลังโรงเรือนเลี้ยงสุกรเพื่อลดแรงปะทะลมที่พัดผ่านนำกลิ่นมูลสุกรไปกับลม ไม่ให้ถูกพัดพาไปไกลและไม่ฟุ้งกระจายมาก รวมถึงจะเพิ่มจำนวนพนักงานทำความสะอาดส้วมน้ำภายในโรงเรือนเลี้ยงสุกรให้ถี่ขึ้น จากเดิมทำวันเว้นวัน แก้ไขให้มีการทำความสะอาดทุกวันอย่างสม่ำเสมอเพื่อระบายน้ำทิ้งที่เกิดจากการหมักหมมของมูลสุกรภายในโรงเรือนทันที ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ได้เพิ่มมาตรการทำความสะอาดด้วยน้ำสารส้มมาผสมกับน้ำ มาฉีดทำความสะอาดพื้นโรงเรือนสุกร ปัจจุบันไม่มีกลิ่นรบกวนจากมูลสุกรในชุมชนของผู้ถูกฟ้องคดี

ที่ 3 อีกแล้ว ปัจจุบันได้มีเจ้าหน้าที่จากกรมปศุสัตว์ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้มาตรวจ โรงเรือนเลี้ยงสุกรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 และได้ออกใบรับรองให้ฟาร์มสุกรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ว่า ได้รับการรับรองการปฏิบัติทางการเกษตรที่ดีสำหรับฟาร์มเลี้ยงสุกร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ได้แก้ปัญหามาจากการเลี้ยงสุกรมาโดยตลอด ไม่ได้ปล่อยปละละเลยจนทำให้เกิดผลกระทบต่อประชาชน แต่อย่างไรก็ตาม การออกใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ได้ดำเนินการโดยผ่านกระบวนการที่ถูกต้องตามกฎหมายแล้ว

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งยกคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น ที่ให้คุ้มครองชั่วคราว ก่อนการพิพากษา

ผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 ชี้แจงข้อเท็จจริงตามคำสั่งของศาลปกครองสูงสุดว่าผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 ได้นำส่งพยานหลักฐานทั้งหมดต่อศาลปกครองชั้นต้นตามคำฟ้องและคำฟ้องเพิ่มเติม บันทึกคำให้การในชั้นไต่สวนและคำคัดค้านคำให้การที่ยื่นต่อศาลปกครองชั้นต้นไว้แล้วและขอให้นำภาพถ่ายดาวเทียมแสดงภาพที่ตั้งของฟาร์มเลี้ยงสุกรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 และชุมชนโดยรอบ เพื่อประกอบการพิจารณาของคดีปกครองสูงสุดต่อไป

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่าตามมาตรา 66 วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 บัญญัติว่า ในกรณีที่ศาลปกครอง เห็นสมควรกำหนดมาตรการหรือวิธีการใดๆ เพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่คู่กรณีที่เกี่ยวข้องเป็นการ ชั่วคราวก่อนการพิพากษาคดี ไม่ว่าจะมีความร้องขอจากบุคคลดังกล่าวหรือไม่ ให้ศาลปกครองมี อำนาจกำหนดมาตรการหรือวิธีการชั่วคราว และออกคำสั่งไปยังหน่วยงานทางปกครองหรือ เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องให้ปฏิบัติได้ ตามหลักเกณฑ์วิธีการที่กำหนดโดยระเบียบของที่ประชุม ใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดวรรคสองบัญญัติว่า การกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการตาม วรรคหนึ่ง ให้คำนึงถึงความรับผิดชอบของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ และ อุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นแก่การบริหารงานของรัฐประกอบด้วยข้อ 37 แห่งระเบียบของที่ประชุม ใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดี พ.ศ. 2543 กำหนดว่าให้นำความใน ลักษณะหนึ่ง ของภาค 4 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับกับหลักเกณฑ์ใน การพิจารณาคำขอ เงื่อนไขในการออกคำสั่งของศาลและผลของคำสั่งกำหนดมาตรการหรือ วิธีการคุ้มครองอย่างใดเพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิพากษา หรือวิธีการเพื่อคุ้มครอง ประโยชน์ของผู้ขอ ในระหว่างการพิจารณาหรือเพื่อบังคับตามคำพิพากษาโดยอนุโลม เท่าที่ สภาพของเรื่องจะเปิดช่องให้กระทำได้ และโดยไม่ขัดต่อระเบียบนี้และหลักกฎหมายทั่วไปว่าด้วย วิธีพิจารณาคดีปกครอง ประกอบกับมาตรา 254 วรรคหนึ่งแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความแพ่งบัญญัติว่า ในคดีอื่นๆ นอกจากคดี민সাเร่ โจทก์ขอขบที่จะยื่นต่อศาลพร้อมกับคำฟ้อง หรือในเวลาใดๆ ก่อนพิพากษา ซึ่งคำขอฝ่ายเดียว ร้องขอให้ศาลมีคำสั่งภายในบังคับแห่งเงื่อนไข ซึ่งจะกล่าวต่อไปเพื่อจัดให้มีวิธีคุ้มครองใดๆ ดังต่อไปนี้ (1)...(2) ให้ศาลมีคำสั่งห้ามชั่วคราวไม่ให้ จำเลยกระทำซ้ำหรือกระทำต่อไปซึ่งการละเมิด หรือการผิดสัญญาหรือการกระทำที่ถูกฟ้องร้อง หรือมีคำสั่งอื่นใดในอันที่จะบรรเทาความเดือดร้อนเสียหาย ที่โจทก์อาจได้รับต่อไป เนื่องจากการ

กระทำของจำเลย หรือมีคำสั่งห้ามชั่วคราวไม่ให้จำเลยโอนขายยกย้ายหรือจำหน่ายซึ่งทรัพย์สินที่พิพาท หรือทรัพย์สินของจำเลยหรือมีคำสั่งให้หยุดหรือป้องกันการเปลี่ยนไปเปล่าของการบุกสลายสิ้นทรัพย์สินดังกล่าว ทั้งนี้จนกว่าคดีจะถึงที่สุดหรือศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น (3) ... แล้วมาตรา 255 แห่งประมวลกฎหมายเดียวกันบัญญัติว่า ในการพิจารณาอนุญาตตามคำขอที่ยื่นไว้ตามมาตรา 255 ต้องให้เป็นที่น่าพอใจของศาลว่า คำฟ้องมีมูลและมีเหตุเพียงพอที่จะนำวิธีคุ้มครองตามที่ขอนั้นมาใช้ได้ตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้ (1) ... (2) ในกรณีที่ยื่นคำขอให้ศาลมีคำสั่ง ตามมาตรา 254 (2) ต้องให้เป็นที่น่าพอใจของศาลว่า (ก) จำเลยตั้งใจจะกระทำซ้ำหรือกระทำต่อไปซึ่งการละเมิด การผิดสัญญาหรือการกระทำที่ถูกฟ้อง (ข) โจทก์จะได้รับความเดือดร้อนเสียหายต่อไป เนื่องจากการกระทำของจำเลย (ค)... เห็นว่าเงื่อนไขแห่งการที่ศาลปกครองจะมีอำนาจออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการคุ้มครอง เพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราว ก่อนการพิพากษามีอยู่ 3 ประการประกอบกัน คือประการแรกคำฟ้องมีมูล ประการที่สองมีเหตุเพียงพอที่จะนำมาตราการหรือวิธีคุ้มครองเพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิพากษาตามที่ขอนั้นมาใช้ โดยผู้ฟ้องคดีต้องแสดงให้เห็นที่น่าพอใจแก่ศาลว่า ผู้ถูกฟ้องคดีตั้งใจจะกระทำซ้ำหรือกระทำต่อไปซึ่งการละเมิดการผิดสัญญาหรือการกระทำที่ถูกฟ้องหรือผู้ฟ้องคดีจะได้รับความเดือดร้อนต่อไป เนื่องจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดี และประการที่สามจะต้องคำนึงถึงความรับผิดชอบของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ และปัญหาอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นแก่การบริหารงานของรัฐด้วย

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏตามคำฟ้องว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ได้ทำฟาร์มเลี้ยงสุกรขนาดใหญ่ใกล้บ้านพักของผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 และคนในชุมชน ทำให้กลิ่นเหม็นรุนแรงจากมูลสุกรรบกวนผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 และคนในชุมชนได้รับความเดือดร้อนด้านสุขภาพ เวลาที่หายใจจะแสบคอ แสบจมูก เวียนศีรษะ รับประทานอาหารไม่ได้ เสียสุขภาพจิต เสียสิทธิ์ได้รับอากาศบริสุทธิ์ในการหายใจไป และบางรายเป็นโรคมะเร็ง ผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 และชาวบ้านได้ร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 กลับออกใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ตามใบอนุญาตเลขที่ 24/2558 ลงวันที่ 18 มีนาคม 2558 ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 เห็นว่าการออกใบอนุญาตเลี้ยงสุกรให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ดังกล่าว ขัดต่อคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุขฉบับที่ 3/2549 ศาลพิเคราะห์แล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ได้รับอนุญาตประกอบกิจการเลี้ยงสุกรเป็นจำนวน 2,600 ตัว และตั้งอยู่ห่างจากบ้านและชุมชนที่ผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 อาศัยอยู่ โดยห่างจากบ้านหลังใกล้สุดประมาณ 100 เมตร ห่างจากบ้านของผู้ฟ้องคดีที่ 1 ประมาณ 300 เมตร และห่างจากบ้านของผู้ฟ้องคดีที่ 2 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 11 ประมาณ 350 เมตร ถึง 500 เมตรยอมทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 ได้รับความเดือดร้อนรำคาญจากกลิ่นเหม็นอันเกิดจากการประกอบกิจการฟาร์มเลี้ยงสุกรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 แม้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจะอ้างว่าได้ดำเนินการแก้ไขปัญหาระยะไกลจากมูลสุกรมาโดยตลอด จนปัญหาดังกล่าวได้ลดลงไปมากแล้วก็ตาม แต่เมื่อฟาร์มเลี้ยงสุกรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ยังดำเนินการอยู่ ก็ย่อมทำให้เกิดกลิ่นเหม็น ซึ่งทำให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสิบเอ็ดและคนในชุมชนดังกล่าวได้ และหากปล่อย

ให้ผู้ฟ้องคดีที่ 3 ดำเนินกิจการฟาร์มเลี้ยงสุกรต่อไป โดยไม่ได้มีมาตรการในการควบคุมกลิ่น จากการประกอบกิจการฟาร์มเลี้ยงสุกร ดังกล่าว ย่อมจะก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ แก่ผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 ต่อไป ประกอบกับ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 เป็นผู้มีอำนาจตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติอื่นที่เกี่ยวข้องในการออกคำสั่งหรือดำเนินการเพื่อป้องกัน หรือระงับเหตุเดือดร้อนรำคาญเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องออกคำสั่งหรือดำเนินการ เพื่อมิให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 เป็นกรณีที่ศาลปกครองชั้นต้นกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ดำเนินการตามหน้าที่ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 มีอำนาจตามกฎหมายอยู่แล้ว เมื่อคำนึงถึงความรับผิดชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 และความเดือดร้อนเสียหายของผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 แล้ว กรณีจึงถือว่าคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 มีมูลและมีเหตุผลเพียงพอ ที่จะนำมาตรการ หรือวิธีการคุ้มครอง เพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิพากษาตามผู้ฟ้องคดี ทั้ง 11 มีคำขอมาใช้ได้ แล้วไม่เป็นปัญหาอุปสรรคแก่การบริหารงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 แต่อย่างใด

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่ง ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติอื่นที่เกี่ยวข้องออกคำสั่งหรือดำเนินการเพื่อมิให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้ฟ้องคดีทั้ง 11 ที่เกิดจากการดำเนินกิจการฟาร์มเลี้ยงสุกรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 เป็นการชั่วคราวจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นอย่างอื่นหรือจนกว่าคดีจะถึงที่สุดนั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

2. คำสั่งที่ 178 /2559

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายหรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)

ย่อคำสั่ง

คดีนี้ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาโดยเหตุที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องคดีก่อนหน้านั้นแล้ว เนื่องจากข้อพิพาทในคดีเป็นข้อพิพาทที่เกิดจากการกระทำละเมิดทางกายภาพในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ มิใช่เป็นการกระทำละเมิดอันเนื่องมาจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากการละเลยหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวซ้ำเกินสมควร จึงมีใช้คดีปกครองตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาของศาลปกครองชั้นต้น คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครองชั้นต้นอีกจึงเป็นการฟ้องซ้อนต้องห้าม จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ประเด็นวินิจฉัย

1. ข้อพิพาทในคดีเป็นข้อพิพาทที่เกิดจากการกระทำละเมิดทางกายภาพในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่
2. คำร้องอุทธรณ์คำสั่งที่ไม่สมบูรณ์ครบถ้วน
3. การฟ้องซ้อนต้องห้าม

ข้อเท็จจริงและการวินิจฉัย

คดีนี้ผู้ฟ้องฟ้องว่า เมื่อวันที่ 14 สิงหาคม 2553 ผู้ฟ้องคดีประสบอุบัติเหตุ ขณะขับขีรถจักรยานยนต์เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับบาดเจ็บผู้ฟ้องคดีถูกส่งตัวไปรักษาที่โรงพยาบาลแมคคอร์มิค โดยมีนายแพทย์ ธ เป็นแพทย์ผู้ทำการรักษาและรักษาผู้ฟ้องคดี โดยการใส่สกรูที่สะโพก 1 ตัว คำว่าผู้ฟ้องคดีย้ายไปรักษาตัวยังโรงพยาบาลรวมแพทย์เชียงใหม่ โดยมีนายแพทย์ ย เป็นแพทย์ผู้ทำการรักษาและในวันที่ 27 สิงหาคม 2553 ผู้ฟ้องคดีถูกส่งตัวมารักษาที่โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ โดยมีนายแพทย์ ข เป็นแพทย์ผู้ทำการรักษา โดยไม่ผ่าตัดสะโพกด้านซ้ายใหม่และใส่สกรูเพิ่มอีก 1 ตัว ต่อมาในวันที่ 31 สิงหาคม 2553 ได้มีการถ่ายภาพเอกซเรย์บาดเจ็บแผลของผู้ฟ้องคดีไว้ ซึ่งผู้ฟ้องคดีสังเกตจากฟิล์มเอ็กซเรย์ แล้วพบว่ากระดูกสะโพกของผู้ฟ้องคดีแยกออกจากกันเป็น 2 ส่วนชัดเจน รวมทั้งเหล็กตามต้นขาที่ใส่มาจากโรงพยาบาลแมคคอร์มิคไปทางด้านข้างประมาณครึ่งนิ้ว ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการรักษาจากแพทย์ผู้ทำการรักษาของโรงพยาบาลทั้ง 3 ดังกล่าว เป็นผลทำให้ผู้ฟ้องคดีมีอาการเจ็บที่กระดูกสะโพก มีอาการสะบัดเวลาเดินและกระดูกโคนขาซ้ายที่ตามเหล็กไว้มีอาการเจ็บเวลาเดินทาง ที่ปรากฏในภาพเอกซเรย์

ของโรงพยาบาลแมคคอร์มิคเมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 2553 สภาพกระดูกนิ้วและฝ่าเท้าด้านซ้ายมีสภาพเป็นปกติ แต่หลังจากเข้ารับการผ่าตัดแล้วกลับผิดรูปคดไปด้านซ้ายประมาณ 3 นิ้ว และปลายนิ้วชี้ฝ่าเท้าด้านซ้ายยังมียาการหักงอ กระดูกฝ่าเท้าด้านซ้ายนูนขึ้นมา ปลายนิ้วชา ฝ่าเท้าด้านซ้ายทั้ง 3 นิ้ว มีอาการชาหยุกไม่เจ็บ และบริเวณน่องด้านซ้ายลีบเล็กกว่าด้านขวาประมาณ 1 นิ้ว เนื่องจากนิ้วเท้าด้านขวาเดินแล้วมีเสียงดัง มีอาการเจ็บเมื่อเวลาเดินหรือพับงอเท้าหรือและกระดูกต้นแขนด้านซ้าย เมื่อใส่เหล็กตามแล้วกระดูกยังห่างกันเกือบ 1 เซนติเมตร และเมื่อแผลหายแล้ว แขนด้านซ้ายยาวกว่าแขนด้านขวาและมีอาการชาที่ปลายนิ้วมือ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้ง 3 ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นจำนวนเงิน 5 ล้านบาทพร้อมกับยื่นคำขอยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ฟ้องคดี เคยยื่นฟ้องคณะกรรมการแพทยสภาต่อศาลปกครองเชียงใหม่ เป็นคดีหมายเลขดำที่ 4/2557 ขอให้เพิกถอนมติของแพทยสภาที่พิจารณายกข้อกล่าวโทษผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามตามหนังสือของแพทยสภาที่ พส 011/(จ.4) 719 ลงวันที่ 28 ตุลาคม 2556 ต่อมาผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องทางไปรษณีย์ลงวันที่ 20 เมษายน 2558 ขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องภายหลัง จากที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้จัดทำคำให้การเพิ่มเติมเสนอต่อศาลแล้ว โดยผู้ฟ้องคดีขอเรียกค่าเสียหายจากโรงพยาบาลทั้ง 3 โรงพยาบาลละ 5 ล้านบาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 15 ล้านบาทพร้อมทั้งมีคำร้องขอให้ยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล

ศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำสั่งไม่รับคำฟ้องในประเด็นดังกล่าว ในวันที่ 30 เมษายน 2558 เนื่องจากเห็นว่าประเด็นดังกล่าวไม่เกี่ยวกับคำฟ้องเดิม ทั้งยังเป็นการกระทำละเมิดทางกายภาพในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่เท่านั้น มิใช่การกระทำละเมิด อันเนื่องจากการใช้อำนาจตามกฎหมายหรือการละเลยต่อหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร จึงมิใช่คดีปกครองตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ที่ศาลปกครองจะรับไว้พิจารณาพิพากษาได้

ต่อมาผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องในประเด็นดังกล่าวต่อศาลปกครองสูงสุด ซึ่งในปัจจุบันคดีดังกล่าวอยู่ในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลปกครองสูงสุด ดังนั้นการที่ผู้ฟ้องคดีนำประเด็นดังกล่าวมายื่นฟ้องใหม่ในคดีนี้จึงเป็นการยื่นฟ้องเรื่องเดียวกันต่อศาลเดียวกันหรือศาลอื่นอีก อันเป็นการฟ้องซ้อนต้องห้ามตามข้อ 36 แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง ศาลปกครองจึงไม่อาจรับคำฟ้องดังกล่าวไว้พิจารณาได้และเมื่อไม่อาจรับคำฟ้องดังกล่าวไว้พิจารณาแล้ว ศาลจึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาคำร้องขอให้ยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลของผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา และมีคำสั่งยกคำร้องขอให้ยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งศาลปกครองชั้นต้น ที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ความว่าการรักษาพยาบาลของผู้ถูกฟ้องคดีทั้ง 3 ไม่ได้มาตรฐาน ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนและเสียหายจึงเรียกค่าเสียหายกับผู้ถูกฟ้องคดีทั้ง 3 โรงพยาบาลละ 5 ล้านบาท

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งให้ศาลปกครองชั้นต้นรับคำฟ้องไว้พิจารณา

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่าข้อ 37 วรรคสองแห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ. ศ. 2543 กำหนดให้ตุลาการหัวหน้าคณะแต่งตั้งตุลาการในองค์คณะคนหนึ่งเป็นตุลาการเจ้าของสำนวน แล้วให้ตุลาการเจ้าของสำนวนตรวจคำฟ้อง ถ้าเห็นว่าเป็นคำฟ้องที่ไม่สมบูรณ์ ครบถ้วนซึ่งผู้ฟ้องคดีอาจแก้ไขได้ หรือผู้ฟ้องคดีชำระค่าธรรมเนียมศาลไม่ครบถ้วนให้ตุลาการเจ้าของสำนวนมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีแก้ไขหรือชำระค่าธรรมเนียมศาล ให้ครบถ้วนภายในระยะเวลาที่กำหนด ถ้าไม่มีการแก้ไขหรือชำระค่าธรรมเนียมศาลให้ครบถ้วนภายในระยะเวลาที่กำหนดหรือข้อที่ไม่สมบูรณ์ครบถ้วนนั้น เป็นกรณีที่ไมอาจแก้ไขให้ถูกต้องได้หรือเป็นคดีที่ไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง ให้ตุลาการเจ้าของสำนวนเสนอองค์คณะสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา และสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ ข้อ 101 วรรคหนึ่งกำหนดว่า คำอุทธรณ์ที่ทำเป็นหนังสือและอย่างน้อยต้องระบุ...(2) ข้อคัดค้านคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น ข้อ 116 กำหนดว่า นอกจากวิธีพิจารณาคดีปกครองในศาลปกครองสูงสุดที่กำหนดไว้โดยเฉพาะในภาคนี้ ให้นำวิธีพิจารณาคดีปกครองในศาลชั้นต้นมาใช้บังคับโดยอนุโลม คดีนี้ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา โดยเหตุที่ผู้ฟ้องคดี ได้ยื่นฟ้องคดีก่อนหน้านั้นแล้ว และศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา เนื่องจากข้อพิพาทในคดีเป็นข้อพิพาทที่เกิดจากการกระทำละเมิดทางกายภาพในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ มิใช่เป็นการกระทำละเมิดอันเนื่องมาจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากการละเลยหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร จึงมิใช่คดีปกครองตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาของศาลปกครองชั้นต้น คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครองชั้นต้นอีก จึงเป็นการฟ้องซ้อนต้องห้ามตามข้อ 36 แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 เมื่อพิจารณาคำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีนี้แล้ว เห็นว่าผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์เพียงว่าการรักษาพยาบาลของผู้ถูกฟ้องคดีทั้ง 3 ไม่ได้มาตรฐาน ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนและเสียหาย จึงเรียกค่าเสียหายจากผู้ถูกฟ้องคดีทั้ง 3 โรงพยาบาลละ 5 ล้านบาท ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งให้ศาลปกครองชั้นต้นรับคำฟ้องไว้พิจารณา โดยมีได้มีข้อความระบุถึงข้อคัดค้านคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นอย่างไร และประสงค์จะโต้แย้งคัดค้านเรื่องอะไร ด้วยเหตุผลอะไร จึงไม่ต้องด้วยข้อ 101 วรรคหนึ่ง (2) แห่งระเบียบดังกล่าว จึงเป็นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งที่ไม่สมบูรณ์ครบถ้วน และข้อที่ไม่สมบูรณ์ครบถ้วนเช่นว่านี้ เป็นกรณีที่ไมอาจแก้ไขให้ถูกต้องได้ตาม

ข้อ 37 วรรค 2 ประกอบกับข้อ 116 แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา